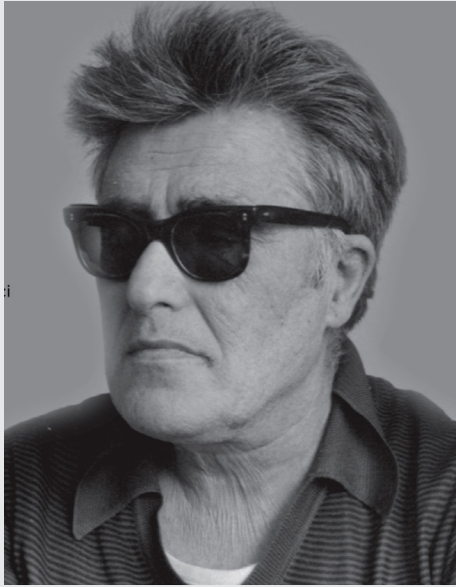

ENVER GÖKÇE*

*Enver Gökçe (1920-1981), Erzincan'ın Kemaliye ilçesinin Çit köyünde doğdu. Sekiz yaşındayken ailece göç ettikleri Ankara'da okula başladı. Ortaöğrenimini Ankara Gazi Lisesi'nde tamamladı. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü 1948'de bitirdi. 1951'de İstanbul'da Kadırga Öğrenci Yurdu'nda yönetici olarak çalışırken tutuklanıp Türkiye Komünist Partisi davasında altı yıl ceza yedi. 1951- 1957 arasında cezaevinde kaldı, ardından iki buçuk yıl Çorum'da sürgün yaşadı. 1960'tan sonra Ankara'da çeşitli gazeteler de düzeltmenlik, bağımsız yazarlık gibi işler yaptı. 1963-1966 arasında, İstanbul'da Yurtlar Müdürlüğü'nde görev aldı. Daha sonra doğduğu köye çekildi, uzun yıllar kentlerden uzak yaşadı. 1977'de tedavi için Bulgaristan'a gidip geldikten sonra Ankara'ya yerleşip çevirilerle uğraştı. 19 Kasım 1981'de, Ankara'da öldü. Şiir kitapları Dost Dost İlle Kavga (1973), Panzerler Üstümüze Kalkar (1977), Eğin Türküleri (1947- 1982). Yetiştği çevrenin dil özelliklerini, halk deyişlerini kullanarak, toplumsal düzenin yozluklarını, acılı insanları anlattı. Son yıllarını Huzurevi'nde geçiren Enver Gökçe, 19 Kasım 1981 günü yine Ankara'da öldü.

39 HARBİ **

Gitsem de gitsem ...
 Bir an için terk-i diyar etsem
 Biliyorum şu giden yoldur
 Nehirdir, ordudur
 Ve insanlara ait bir macera, bir sefer
 Ama Hicret mi, zafer mi, bozgun mu görsem
 Görsem
 Dost dediklerime zincir vuranlar kimdir?
 Açık ve Türkiyeli avuçlarımı
 Sıcak sakladım
 Buz tutmuş
 Eller içindi,
 Şimdi sargısız, merhemsiz, çaresiz geliyorum
 Şarapnel yarası kollar!
 Şimdi uzaklardan teklifsiz ve senin için geliyorum
 Kurşun yaralarından haber beklediğim
 Yabancı değilim yoksa
 Bir tanışmazlığım vardır
 Ve unutulmuşluğum.
 Çıksam, çıksam dağ olsa da yücesine
 Duyar mıyım, duyar mıyım top seslerini
 At boynundan aşan yığidim
 Şu terkedilmiş toprak
 Şu yanan köy
 Şu devrilmiş araba
 Şu tank altındaki
 Senin sevdiklerin mi?
 Kömür işlenirdi,
 Kalem oynardı, yol döşenirdi,
 Güneşe selam durulurdu,
 Her gün başında
 Varsam görsem
 Görsem her şey yerli yerinde mi?
 Sana düşman oldum 939 harbi
 Beni dostlarımdan ettin,
 Beni mahzun ettin
 Sefil ettin
 Şair ettin!
 Sana bin teşekkür
 Büyük ızdırap
 Bana sevmeyi
 Bana hakikatı
 Bana insanları öğrettin

1945

